

CLIVE & GRAHAM BROWN CUSSLER

RAJUMYRSKY

NUMA

UUSI NUMA-SEIKKAILU

WSOY

Clive Cussler
ja Graham Brown

RAJUMYRSKY

SUOMENTANUT ANNA LÖNNROTH

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Englanninkielinen alkuteos

The Storm

© Sandecker, RLLLP, 2012

All rights reserved

By arrangement with
Peter Lampack Agency, Inc.
350 Fifth Avenue, Suite 5300
New York, NY 10118 USA

Suomennoksen © Anna Lönnroth ja WSOY 2014

ISBN 978-951-0-40891-9

PAINETTU EU:SSA

PROLOGI

INTIAN VALTAMERI

SYYSKUU 1943

Kyntäessään Intian valtameren vellovaa aallokkoa S. S. *John Bury* rytisi keulasta perään. Alus tunnettiin nopeana rahtialuksena, joka oli suunniteltu seuraamaan sotalaivoja. Se oli tottunut pitämään yllä reipasta vauhtia, mutta nyt kaikkien kattiloiden käydessä täysillä se ylsi vain nopeuteen, jota se oli viimeksi käytellyt koeajoillaan. Vaurioitunut, liekehtivä ja savuava *John Bury* pakeni henkensä kaupalla.

Alus nousi kolmimetrisen aallon harjalle, sitten kansi nyökkäsi taas alaspäin ja keula sukelsi uuden aallon pohjaan. Reelingin yli lensi mahtavia pärskeitä, jotka piiskasivat kantta ja ravistelivat romuttuneen komentosillan jäänteitä.

Yläosastaan *John Bury* oli ruhjoutunut hylky. Vääntyneen metallin lomasta puski savua sieltä, missä kranaatit olivat takoneet kansirakennusta. Kansi oli täynnä romua, kaikkialla makasi kuolleita merimiehiä. Mutta vauriot olivat tulleet vesilinjan yläpuolelle, ja pakeneva alus selviäisi, jos se säästyisi lisäosumilta.

Taakse jäävässä tummassa horisontissa näkyi muita, vähemmän onnekkaita aluksia, joista tuprusi savua. Yhdestä purkautui ilmoille oranssi tulipallo, joka leimahti veden yllä ja valaisi verilylyn näyttämön hetkeksi.

Näkyville tuli neljän laivan palavat rungot, kolmen hävittäjän ja yhden risteilijän – alusten, jotka olivat muodostaneet *John Bury*n saattueen. Japanilainen sukellusvene ja syöksypommittajalentue olivat havainneet ne samaan aikaan. Illan hämärtyessä öljy paloi uppoavien alusten ympärillä mailin mittaisena lautanana. Se tukahdutti taivaan paksulla, mustalla savulla. Aluksista yksikään ei näkisi päivän koittavan.

Sota-alukset oli nopeasti saatu tähtäimiin ja tuhottu, mutta *John Bury* oli haavoittunut. Sitä oli suomittu kranaateilla, mutta jätetty sitten kulkemaan vapaasti. Moiseen armollisuuteen saattoi olla vain yksi syy: japanilaiset tiesivät aluksen huippusalaisesta lastista ja halusivat sen itselleen.

Kapteeni Alan Pickett oli päättänyt, että niin ei kävisi, vaikka puolet miehistöstä oli jo kuollut ja hänen omat kasvonsa olivat sirpaleiden viiltämät. Hän tarttui puhetorveen ja karjui konehuoneeseen.

»Lisää vauhtia!» hän vaati.

Vastausta ei kuulunut. Viimeksi oli raportoitu kannen alla riehuvasta tulipalosta. Pickett oli käsenyt miesten jäädä sammuttamaan sitä, ja nyt hiljaisuus toi muassaan pelon kourausun.

»Zeroja paapuuriissa!» tähystäjä huusi komentosillan siives-tä. »Kaksituhatta jalkaa ja tulossa alemmas!»

Pickett vilkaisi ulos edessään olevasta särkyneestä ikkunasta. Katoavassa valossa hän näki neljän mustan pisteen syöksyvän taivaan halki ja laskeutuvan laivaa kohti. Niiden siivet leimah-telivat.

»Matalaksi!» hän huusi.

Liian myöhään. 7.7 millin luodit tikkasivat laivaa, silpoivat tä-

hystäjän kahtia ja räjäyttivät ilmaan sen, mitä komentosillasta oli jäljellä. Puu-, lasi- ja metallisäleitä sinkoili ympäriinsä.

Pickett heittäytyi kannelle. Komentosillan eteen osui pommi, ja ylitse vyöryi kuuma paineaalto. Isku keinutti laivaa ja kuori teräskattoa kuin valtava purkinavaaja.

Kun tuhovyöry oli mennyt ohi, Pickett katsoi ylös. Viimeinenkin hänen upseereistaan makasi kuolleena, ja komentosilta oli tuhoutunut. Jopa ruori oli kadonnut, ja akselista törrötti enää yksi metallinen nysä. Mutta jotenkin alus vain puskutti eteenpäin.

Kun Pickett oli päässyt ylös, hän huomasi jotain toivoa antavaa: tummia pilviä ja ulappaa pyyhkiviä sateita. Saderintama oli kovaa vauhtia lähestymässä keulaa tyyrpuurin puolella. Jos hän saisi laivan sen alle, hän pääsisi pian saapuvan pimeyden suojaan.

Laipioon tukeutuen hän kulki ruorin jäänteiden luo. Hän työnsi ruoria kaikin voimin, jotka hänellä vielä oli jäljellä. Ruori kääntyi puoli kierrosta, ja hän valahti alas se edelleen otteessaan.

Laivan kurssi alkoi muuttua.

Pickett painautui kantta vasten, työnsi ruoria ylös ja veti sitten takaisin alas kääntääkseen sitä uuden täyden kierroksen.

Nyt rahtialus kallistui käännökseen ja suuntasi saderintamaa kohti jättäen merenpintaan kaarevan, valkoisen perävanan.

Edessäpäin oli paksuja pilviä. Niistä putoava sade pyyhki vedenpintaa kuin jättiläismäinen luuta. Ensimmäistä kertaa hyökkäyksen alkamisen jälkeen Pickettistä tuntui, että heillä saattaisi olla mahdollisuus, mutta laivan kyntäessä sateen alle alkoi taas kuulua kääntyvien ja kohti kiitävien syöksypommittajien kamottavaa ujellusta, joka kyseenalaisti tuon pienenkin toivon.

Hän etsi äänen lähdeä laivan ammottavien haavojen lomasta.

Suoraan edessä taivaalta laskeutui kaksi Aichi D3A -syöksypommittajaa, Valia, samaa tyyppiä, jota japanilaiset olivat niin tuhoisasti käyttäneet Pearl Harborissa ja muutamaa kuukautta

myöhemmin brittilaivastoa vastaan Ceylonin lähellä.

Pickett katsoi niiden syöksyä lähemmäs ja kuunteli siipien yhä kovenevaa viheltävää ääntä. Hän kirosi koneet ja veti aseensa esiin.

»Hiiteen laivaltani!» hän huusi ja räiski niitä Colt neljävitosellaan.

Koneet kääntyivät nousuun viime hetkellä ja jyrisivät laivan ohii piinattuaan sitä toisella 7.7-millisellä luotisateella. Pickett kaatui takaisin kannelle. Luoti oli lävistänyt ja pirstonut hänen jalkansa. Hänen silmänsä avautuivat tuijottamaan ylöspäin. Hän ei kyennyt liikkumaan.

Savupilvet ja harmaa taivas vyöryivät ylle. Tämä on loppu, hän ajatteli. Laiva ja sen salainen lasti olisivat pian vihollisen käsissä.

Pickett kirosi itseään siitä, ettei ollut upottanut laivaa. Hän toivoi, että se jotenkin ehtisi upota omia aikojaan ennen kuin vihollinen pääsisi nousemaan sille.

Hänen näkönsä heikkeni, mutta hän kuuli syöksypommittajien lähestyvän taas. Jyrinä koveni ja siivet ulvoivat kuin pahat henget julistaen lopun kammottavaa väistämättömyyttä.

Ja sitten taivas pimeni. Ilma muuttui kylmäksi ja märäksi, sumun ja sateen seinämä nielaisi *S. S. John Bury*n ja se katosi myrskyn.

Viimeisen havainnon siitä teki japanilainen lentäjä, joka näki sen olevan tulossa, mutta seilaavan täyttä vauhtia. Sen jälkeen siitä ei enää nähty jälkeäkään.

1

POHJOIS-JEMEN, SAUDI-ARABIAN RAJA

ELOKUU 1967

Tariq al-Khalif kätki kasvonsa pehmeään, valkoiseen puuvillakankaaseen. Keffijeh-huivi peitti pään ja hän oli käärintynyt sen suun ja nenän eteen. Samalla kun se suojasi hänen sään ahavoittamia piirteitään auringolta, tuulelta ja hiekalta, se piilotti ne maailmalta.

Khalifin kasvoista näkyivät vain silmät, jotka kuusikymmentä erämaassa vietettyä vuotta olivat tehneet koviksi ja teräviksi. Ne eivät värähtäneet eivätkä kääntyneet pois, kun hän tuijotti ruumiita, jotka makasivat hiekassa hänen edessään.

Niitä oli kaikkiaan kahdeksan. Kaksi miestä, kolme naista ja kolme lasta; alastomiksi riisuttuina, kaikki vaatteet ja omaisuus tiessään. Useimmat oli ammuttu, osa oli puukotettu.

Kamelikaravaanin seistessä odottamassa Khalifin takana yksi ajajista tuli hitaasti hänen luokseen. Khalif tunnisti satulassa istuvan vahvan, nuoren hahmon. Mies oli Sabah, hänen luotettavin soturinsa. Venäläisvalmisteinen AK-47 roikkui hänen olaltaan.

»Rosvojoukon tekosia varmasti», Sabah sanoi. »Nyt he ovat paenneet.»

Khalif tutki karkeaa hiekkaa jalkojensa juuressa. Hän huomasi jälkien katoavan länteen. Ne kuljivat suoraan kohti ainoaa vedenlähdetä parinsadan kilometrin säteellä, Abi Quzza -nimistä keidasta, »silkkistä vettä».

»Ei, ystäväiseni», hän sanoi. »Rosvothan eivät yleensä jää odottelemaan, että heidät löydetään. He piiloutuvat kulkemalla kovalla maalla, minne ei jää jälkiä, tai sitten pehmeimmässä hiekkassa, johon ne katoavat nopeasti. Mutta nämä jäljet paljastavat totuuden. He ovat menossa meille.»

Abi Quzza oli kuulunut Khalifin suvulle sukupolvien ajan. Se tarjosi heille vettä, joka teki elämän mahdolliseksi, ja jonkin verran varallisuutta. Hedelmällisten lähteiden ympärillä kasvoi runsaasti taatelipalmuja ja lisäksi ruohoa lampaille ja kameleille.

Kuorma-autojen ja muiden modernien kulkuvälineiden määrän kasvaessa keitaan anneista maksavien karavaanien määrä oli pienentynyt, ja Khalif ja hänen sukunsa kaltaiset kamelinkasvat-tajabeduiinit vähenivät niiden mukana. Vielä he eivät kuitenkaan olleet kadonneet. Khalif tiesi, ettei klaanilla olisi mitään mahdollisuuksia selvittää, jollei keidasta suojeltaisi.

»Poikasi kyllä puolustavat sitä», Sabah sanoi.

Keidas oli kolmenkymmenen kilometrin päässä lännessä. Khalifin pojat ja kaksi veljenpoikaa perheineen odottivat siellä. Puoli tusinaa telttaa, kymmenen miestä kivääreineen. Sinne ei olisi helppo hyökätä. Ja kuitenkin Khalifia ahdisti kauhea le-vottomuus.

»Meidän täytyy kiirehtiä», hän sanoi ja kiipesi takaisin kamelinsa selkään.

Sabah nyökkäsi. Hän siirsi AK-47:n hyökkäävämpään asentoon ja nytkäytti kamelinsa liikkeelle.

Kolme tuntia myöhemmin he lähestyivät keidasta. Kaukaa he eivät erottaneet muuta kuin pieniä tulia. He eivät nähneet kamp-

pailun jälkiä, revenneitä teltoja, harhailevia eläimiä tai hiekassa makaavia ruumiita.

Khalif määräsi karavaanin pysähtymään ja laskeutui ratsultaan. Hän otti Sabahin ja kaksi muuta mukaansa, ja he jatkoivat matkaa jalan.

Ympäröivä hiljaisuus oli niin täydellinen, että he kuuluivat puun rätinän nuotioissa ja omien jalkojensa askelluksen hiekassa. Josain etäämpänä alkoi haukkua sakaali. Se oli kaukana, mutta ääni kantoi autiomaassa pitkälle.

Khalif pysähtyi ja odotti, että sakaalin ulvonta loppuisi. Kun se oli haipunut, kuului jotain miellyttävämpää: perinteistä beduiinisävelmää hyräilevä hento ääni. Se kantautui hiljaa ilmoille pääteltästä.

Khalif alkoi rauhoittua. Ääni oli hänen nuorimman poikansa, Jinnin.

»Tuokaa karavaani», Khalif sanoi, »Kaikki on kunnossa.»

Sabahin ja muiden palatessa kameleiden luo Khalif käveli eteenpäin. Hän tuli teltalleen, heitti liepeen auki ja jähmettyi niille sijoilleen.

Sisällä seisojia rääsyihin pukeutunut roisto, joka piteli käyrää veitsenterää hänen poikansa kurkulla. Vieressä istui toinen roisto käsissään vanha kivääri.

»Yksikin liike, niin leikkaan hänen kurkkunsa», roisto sanoi.

»Keitä te olette?»

»Minä olen Masiq», roisto sanoi.

»Mitä te haluatte?» Khalif kysyi.

Masiq kohautti olkapäitään. »Mitäpä me emme haluaisi?»

»Kamelit ovat arvokkaita», Khalif sanoi arvailleen, mitä roistot havittelivat. »Annan teille ne. Kunhan säästätte perheeni.»

»Tarjouksesi ei merkitse minulle mitään», Masiq vastasi vääntäen kasvonsa halveksuvaan irveeseen. »Koska voin ottaa mitä haluan ja koska...» – hän tarrasi poikaan tiukemmin – »tätä lukuun ottamatta koko perheesi on jo kuollut.»

Khalifin sydäntä kuristi. Hänellä oli kaapunsa sisällä Webley-Fosbery-automaattirevolveri. Se oli vankka ja tappavan tarkka ase. Se ei jumittunut, vaikka oli ollut kuukausia autiomaan hiekan armoilla. Hän pohti, miten saisi sen käsiinsä.

»Sitten annan teille kaiken», hän sanoi. »Pelkästään hänestä. Ja saatte mennä vapaasti.»

»Sinulla on täällä kultakätkö», Masiq sanoi aivan kuin asia olisi yleisessä tiedossa. »Kerro missä se on.»

Khalif puisti päätään. »Ei minulla ole kultaa.»

»Valehtelet», toinen roisto sanoi.

Masiq alkoi nauraa. Mätien, vinojen hampaiden takaa purkautui ilmoille karmea ääni. Hän tarttui poikaan tiukasti ja kohotti toisen kätensä ikään kuin leikatakseen tämän kurkun. Mutta poika riistäytyi irti, hamusi roiston käden suuhunsa ja puraisi kovaa.

Masiq kirosi tuskasta. Hän kiskaisi kätensä irti kuin olisi polttanut sen.

Khalifin käsi sen sijaan löysi revolverin, ja hän ampui kaksi laukausta suoraan kaapunsa läpi. Murha-aikeinen roisto lennähti taaksepäin kaksi savuavaa reikää rinnassaan.

Toinen roisto ampui ja sai haavoitettua Khalifia jalkaan, mutta tämä ampui häntä suoraan naamaan. Mies kaatui sanaakaan sanomatta, mutta taistelu oli vasta alkanut.

Teltan ulkopuolella laukaukset alkoivat kaikua yössä. Molemmilta puolilta ammuttiin, ja luodit viuhuivat edestakaisin. Khalif kuuli raskaiden pultilukkokiväärien äänen, samanlaisten kuin kuoltelella roistolla oli kädessään, ja kuuli Sabahin vastaavan tulleen automaattikiväärillään.

Khalif nappasi poikansa ja antoi revolverin tämän käteen. Itse hän poimi vanhan kiväärin kuolleen roiston vierestä. Hän otti käyrän veitsen myös, ja siirtyi peremmälle teltaan.

Hänen vanhemmat poikansa makasivat siellä ikään kuin olisivat levänneet vieri vieressä. Vaatteet olivat märkänä tummasta verestä ja täynnä reikiä.

Tuskan aalto kävi Khalifin ylitse, tuskan, katkeruuden ja vihan aalto.

Tulituksen jatkuessa ulkona hän työnsi veitsen teltan seinään ja leikkasi siihen pienen reiän. Hän kurkisti sen läpi ja näki taistelun.

Sabah ja kolme muuta ampuivat kuolleina makaavien kameleiden suojasta. Joukko roistoja, jotka olivat pukeutuneet samalla tavalla kuin hänen äsken tappamansa miehet, piileskeli keitaan polvenkorkuisessa vedessä taatelipalmujen takana.

Heitä ei näyttänyt olevan niin paljon, että heidän olisi voinut kuvitella ottaneen leirin valtaansa ylivoimalla.

Hän kääntyi puhumaan Jinnille. »Miten nämä miehet pääsivät tänne?»

»He pyysivät saada jäädä keitaalle», poika sanoi. »Juotimme heidän kamelinsa.»

Se, että roistot olivat käyttäneet hyväkseen beduiinien vieraanvaraisuuden perinnettä ja hänen poikiensa ystävällisyyttä ja sitten tappaneet heidät, sai Khalifin raivoihinsa entistäkin enemmän. Hän meni teltan toiselle puolelle. Tällä kertaa hän iski veitsen kankaaseen ja kiskaisi terän nopeasti alaspäin.

»Odota täällä», hän käski Jinniä.

Khalif livahti aukosta ja sujahti pimeyteen. Laajassa kaaressa kulkien hän kiersi vihollisten taakse ja luikahti keitaaseen.

Roistot olivat keskittyneet Sabahiin ja tämän miehiin, jotka olivat heidän edessään, eivätkä huomanneet Khalifin lähestyvän sivustalta. Hän hyökkäsi takaa, avasi tulen ja ampui heitä selkään lähietäisyydeltä.

Kolme kaatui nopeasti ja sitten vielä neljäs. Yksi yritti juosta karkuun, mutta Sabahin laukaus kaatoi hänet. Kuudes kuitenkin ehti kääntyä ajoissa ja ampua takaisin.

Luoti osui Khalifin olkapäähän, lennätti hänet taaksepäin ja ravisteli hänen ruumistaan kivulla. Hän kaatui veteen.

Roisto rynnisti hänen luokseen kenties arvellen, että hän oli jo

kuollut tai ainakin haavoittunut niin pahasti, ettei hän enää pystyisi taistelemaan.

Khalif suuntasi vanhan kiväärin ja veti liipaisimesta. Patruuna jumittui pesään. Hän tempaisi lukkoa saadakseen patruunan irti, mutta haavoittuneessa kädessä ei ollut tarpeeksi voimaa vapauttamaan sitä.

Roisto kohotti oman aseensa ja tähtäsi Khalifin rintaan. Sitten kajahti Webley-revolverin ääni ukkosenjyrinän lailla.

Roisto rojahti taatelipalmua vasten hämmentynyt ilme kasvoillaan. Hän liukui palmua pitkin alas, ja ase putosi hänen käsistään veteen.

Jinn seisoj kuolleen miehen takana revolveri tärisevissä käsissään ja silmät kyynelissä.

Khalif katsoi, näkyikö missään lisää vihollisia, mutta ei nähnyt ketään. Ammuskelu oli päättynyt. Hän kuuli Sabahin huutavan miehille. Taistelu oli ohi.

»Tule tänne, Jinn», hän määräsi.

Poika tuli hänen luokseen vapisten ja täristen. Khalif otti hänet kainaloonsa ja piteli häntä.

»Katso minua.»

Poika ei reagoanut.

»Katso minua, Jinn!»

Lopulta Jinn kääntyi. Khalif piteli häntä tiukasti olkapäästä.

»Olet liian nuori ymmärtämään, poikani, mutta olet tehnyt mahtavan teon. Olet pelastanut isäsi. Olet pelastanut perheesi.»

»Mutta veljet ja äiti ovat kuolleet», Jinn huusi.

»Ei», Khalif sanoi. »He ovat paratiisissa, ja me elämme edelleen, kunnes jonain päivänä taas tapaamme heidät.»

Jinn ei sanonut mitään, vaan vain tuijotti eteensä ja nyyhkytti.

Oikealta kuuluva ääni sai Khalifin kääntymään. Yksi roistoista oli elossa ja yritti ryömiä pois.

Khalif kohotti käyrän veitsen, mutta hillitsi itsensä sitten.

»Jinn, tapa hänet.»

Tärisevä poika tuijotti häntä tyhjin katsein. Khalif tuijotti takaisin vakaasti ja peräänantamattomasti.

»Veljesi ovat kuolleet. Klaanin tulevaisuus on sinussa. Sinun täytyy oppia olemaan vahva.»

Jinn tärisi edelleen, mutta Khalif oli entistäkin varmempi. Ystävällisyys ja lempeys olivat olleet koitua heidän tuhomukseen. Hänen oli ajettava moinen heikkous ulos ainoasta eloonjääneestä pojastaan.

»Sääliä ei saa tuntea», Khalif sanoi. »Hän on vihollinen. Jos meillä ei ole voimia tappaa vihollisiamme, he vievät meiltä lähteet. Ja ilman lähteitä meille jää perinnöksi vain ainainen vaeltaminen ja kuolema.»

Khalif tiesi voivansa pakottaa Jinnin tekoon, tiesi, että voisi käskää ja poika tottelisi hänen käskyään. Mutta Jinn oli saatava tekemään päätös itse.

»Pelottaako sinua?»

Jinn puisti päätään. Hän kääntyi hitaasti ja kohotti revolverin.

Roisto tuijotti häntä takaisin, mutta Jinn ei luovuttanut, vaan hänen kätensä tuli vakaammaksi. Hän katsoi roistoa silmiin ja veti liipaisimesta.

Laukaus kiiri veden yli autiomaahan. Kun se oli lakannut katumasta, nuoren pojan silmistä ei enää valunut kyyneleitä.

2

INTIAN VALTAMERI

KESÄKUU 2012

Kaksikymmentäseitsemänmetrinen katamaraani liukui verkkaasti Intian valtameren tyynillä vesillä auringon laskiessa. Kevyessä tuulessa se eteni kolmen neljän solmun vauhtia. Leveän kannen ylle kohosi kirkkaanvalkoinen purje. Keskiosan poikki luki puolitoistametrisin kirjaimin NUMA – Kansallinen merentutkimuslaitos.

Kimo A'kona seisoi katamaraanin toisen keulan tuntumassa. Kolmekymmentävuotiaalla miehellä oli pikimusta tukka, voimakaspiirteinen vartalo ja käsivarsissaan ja hartioissaan perinteisten havaijilaisten tatuointien kiemuraisia kuvioita. Hän seisoi keulassa paljasjaloin, tasapainoili aivan kärjessä ikään kuin olisi tekemässä temppea surffilaudalla.

Hän piteli edessään sivulla pitkää sauvaa ja laski sen varassa mittauslaitteen veteen. Pienelle näytölle ilmestyvät lukemat kertoivat, että laite toimi.

Hän huusi tuloksia toisille. »Happitaso on vähän matala, lämpötila 21 astetta celsiusta, 70,4 fahrenheitia.»

Toiset seisoivat Kimon takana katsomassa. Perry Halverson, tiimin pomo ja miehistön vanhin jäsen oli ruorissa. Hän oli pu-
keutunut khakisortseihin, mustaan t-paitaan ja oliivinvihreään
lierihattuun, joka hänellä oli ollut jo vuosikausia.

Thalia Quivaros, jota kaikki kutsuivat T:ksi, seiso i hänen vie-
ressään valkoisissa sortseissa ja punaisessa bikinin yläosassa,
joka korosti hänen ruskettunutta vartalooan riittävästi aiheut-
taakseen molemmille miehille keskittymisvaikeuksia.

»Kylmin lukema tähän saakka», Halverson huomautti. »Kol-
me täyttä astetta vähemmän kuin tähän vuodenaikaan pitäisi
olla.»

»Ilmastonlämpenemistyyppit eivät tule tykkäämään tuosta»,
Kimo totesi.

»Ehkä eivät», Thalia sanoi naputellessaan lukemia tabletille.
»Mutta tässä on selvä kuvio. Kaksikymmentäyhdeksän viimei-
sistä kolmestakymmenestä lukemasta heittää ainakin kahdella
asteella.»

»Olisiko tästä voinut mennä myrsky?» Kimo kysyi. »Ja tän-
ne olisi tullut sadetta tai rakeita, joita emme ole ottaneet huo-
mioon?»

»Ei ole ollut mitään moneen viikkoon», Halverson vastasi.
»Tämä on anomalia, ei paikallinen poikkeama.»

Thalia nyökkäsi. »Pudottamiemme kaukoantureiden syvän-
meren lukemat vahvistavat nämä tulokset. Lämpötilat ovat kau-
kana normaalista koko matkan termokliiniin saakka. Ihan kuin
auringonvalo ei jotenkin osuisi alueelle.»

»En usko, että ongelma on auringossa», Kimo sanoi. Kun
aurinko oli muutamia tunteja aiemmin porottanut täydeltä tai-
vaalta, ilman lämpötila oli kohonnut yli kolmeenkymmeneen.
Laskevanakin sen viimeiset säteet olivat voimakkaita ja lämpi-
miä.

Kimo kelasi mittauslaitteen takaisin, tarkisti sen ja heilautti sit-
ten sauvaa kuin perhokalastaja. Hän heitti anturin kahdentoista

metrin päähän laivasta, antoi sen upota ja ajelehtia taaksepäin. Toinen lukema oli täsmälleen sama kuin ensimmäinen.

»Ainakin olemme saaneet jotain kerrottavaa DC:n pomoväelle», Halverson sanoi. »Nehän kaikki kuvittelevat, että olemme täällä jollain hupiristeilyllä.»

»Minä veikkaan, että sen aiheuttaa kumpuaminen», Kimo sanoi. »Jokin El Niño/La Niña -vaikutuksen kaltainen juttu. Tosin koska tämä on Intian valtameri, niin sille varmaan annetaan jokin hindinkielinen nimi.»

»Ehkä sille voitaisiin antaa nimi meidän mukaamme», Thalia ehdotti. »Quivaros-A'kona-Halverson-ilmio. Lyhennettynä QAH.»

»Huomasitko, miten hän laittoi itsensä ensimmäiseksi?» Kimo sanoi Halversonille.

»Naiset ensin», Thalia sanoi ja nyökkäsi hymyillen.

Halverson nauroi ja asetteli hattuaan.

»Sillä aikaa kun te mietitte sitä, minä menen valmistelemaan illan ateriala. Miten olisi lentokalatacot?»

Thalia katsoi häntä epäluuloisesti. »Niitähän oli eilen.»

»Siimoissa ei ole mitään», Halverson sanoi. »Tänään ei saatu saalista.»

Kimo pohti asiaa. Mitä pidemmälle he seilasivat kylmälle alueelle, sitä vähemmän meressä oli elämää. Aivan kuin meri olisi muuttumassa autioksi ja kylmäksi. »Kuulostaa paremmalta kuin purkkiruoka», hän sanoi.

Thalia nyökkäsi, ja Halverson pujahti matalasta oviaukosta hyttiin kasaamaan iltapalaa. Kimo tuijotti länttä kohti.

Aurinko oli vihdoinkin pudonnut horisontin taakse, ja taivas oli tummenemassa indigonsiniseksi oranssin viivan leimutessa vielä aivan veden yllä. Ilma oli lempeää ja kosteaa, ja lämpötila nyt noin kolmekymmentä astetta. Ilta oli täydellinen, ja vielä täydellisempi sen vuoksi, että he olivat tehneet ainutlaatuisen löydön.

Heillä ei ollut aavistustakaan, mikä lämpötila-anomalian aiheutti, mutta se näytti panevan koko alueen sään sekaisin. Tähän saakka eteläisen ja läntisen Intian alueella oli nähty vain vähän sadetta aikana, jona monsuunin olisi pitänyt olla kehkeytymässä täyttä vauhtia.

Huoli oli alkanut levitä riisi- ja vehnävainiot kukoistamaan saavia vuosittaisia sateita odottavan miljardin ihmisen keskuuteen. Kimon kuuleman perusteella monilla oli jo hermot rieka-leina. Muistot edellisvuoden heikosta sadosta olivat antaneet tulta puheille siitä, että edessä olisi kohta nälänhätä, jollei tilanne pian muuttuisi.

Kimo tajusi, ettei hän voisi tehdä asialle mitään, mutta hän toivoi, että he olisivat ainakin saamassa syynt selvitettyksi. Viimeisten päivien tiedot viittasivat siihen, että he saattoivat olla oikeilla jäljillä. He tekisivät uudet mittaukset taas tunnin kuluttua, edettyään täältä muutamia kilometrejä länteen. Mutta nyt oli illallisen aika.

Kimo kelasi anturin takaisin. Kun hän nosti sitä vedestä, hän huomasi jotain outoa. Hän siristi silmiään. Sadan metrin päässä levisi kummallinen musta kiilto merenpintaan kuin varjo.

»Katso tuota», hän sanoi Thalialle.

»Lakkaa houkuttelemasta minua ulottuillesi», Thalia vitsaili.

»Ihan oikeasti», Kimo sanoi. »Vedessä on jotain.»

Thalia laski tabletin syrjään ja meni keulaan. Hän tuki itseään Kimon käsivarteen säilyttääkseen tasapainonsa kapeassa kokassa. Kimo osoitti varjoa. Se tosiaankin levisi ja liikkui pintaa pitkin kuin öljy tai levä. Koostumus tosin näytti kummalliselta eikä muistuttanut kumpaakaan.

»Näetkö tuon?»

Thalia seurasi Kimon katsetta ja kohotti sitten kiikarin silmilleen. Hetken kuluttua hän sanoi:

»Valo se vain tekee sinulle tepposia.»

»Ei se ole valo.»

Thalia tuijotti kiikarilla vielä hetken ja ojensi sen sitten Kimolle. »Ihan totta, ei tuolla ole mitään.»

Kimo siristeli silmiään hiipuvassa valossa. Pettivätkö hänen silmänsä? Hän otti kiikarin ja tutki aluetta. Hän laski sen, kohotti uudelleen ja laski taas.

Pelkkää vettä. Ei levää, ei öljyä, ei kummallista vedenpintaa. Hän katseli oikealle ja vasemmalle varmistaakseen, ettei katsonut väärään paikkaan, mutta meri näytti taas aivan normaalilta.

»Siellä oli ihan varmasti jotain», hän sanoi.

»Hyvä yritys», Thalia vastasi. »Nyt syömään.»

Thalia kääntyi ja taiteili takaisin katamaraanin pääkannelle. Kimo katsoi vielä viimeisen kerran eikä nähnyt mitään tavallisuudesta poikkeavaa. Hän puisteli päätään ja lähti Thalian perään.

Hetken kuluttua he istuivat päähytissä haukkailemassa kalatacoja à la Halverson, naureskelivat ja juttelivat siitä, mitä arvelivat lämpötila-anomalian aiheuttajaksi.

Heidän syödessään katamaraani jatkoi kulkuaan luoteeseen tuulen mukana. Kaksoiskeulan sileä lasikuitupinta halkoi tyynätä merta, vesi liukui ääneti ohi rungon hydrodynaamisten muotojen.

Mutta sitten jokin alkoi muuttua. Veden viskositeetti tuntui hiukan paksunevan. Laineet suurenivat ja vauhti hidastui aavistuksen verran. Aluksen ponttonien kirkkaanvalkoinen lasikuitu alkoi tummeta vesilinjassa aivan kuin jonkinlaisen väriaineen värjäämänä.

Tätä jatkui muutaman sekunnin ajan ja sitten runkoa pitkin alkoi levitä hiilenmusta tahra. Kuin jonkin voiman vetämänä se liikkui ylöspäin maan vetovoimaa uhmaten.

Tahrان koostumus muistutti grafiittia, tai tavallista tummempaa ja juoksevampaa elohopeaa. Ennen pitkää tahrان etureuna oli saavuttanut katamaraanin keulan ja kiemursi siellä, missä Kimo oli juuri seissyt.

Mahdollinen tarkkailija olisi huomannut, että aine muodosti kuvion. Hetkeksi se otti jalanjälkien muodon, mutta palautui sitten tasaiseksi ja luikersi eteenpäin päähyttiä kohti.

Hytissä soi radio. Se oli napannut klassista musiikkia esittävän lyhytaaltotaajuuden. Musiikki sopi illallisen taustaksi ja Kimo huomasi nauttivansa illasta ja seurasta yhtä paljon kuin ruoastakin. Mutta Halversonin taistellessa säilyttääkseen tacroseptinsä salassa Kimo huomasi jotain outoa.

Jokin oli alkanut peittää hytin leveitä, tummennettuja ikkunoita, ja taivaan hiipuva hohde ja korkealla aluksen mastossa palavien valojen loiste katosi näkyvistä. Aine kiipesi lasia pitkin samalla tavalla kuin lumi tai hiekka saattaisi kasautua tasaiselle pinnalle, mutta paljon, paljon nopeammin.

»Mitä ihmettä...»

Thalia katsoi ikkunaa. Halverson suuntasi katseensa toisaalle ja kasvoille levisi pelko hänen vilkaistuaan peräkannelle.

Kimo käänsi päänsä. Avoimesta ovesta vyöryi jotain harmaata ainetta, joka eteni aluksen kannella ja virtasi ylöspäin.

Thaliakin näki sen. Se oli tulossa suoraan häntä kohti.

Hän hyppäsi tuoliltaan ja tönäisi lautasensa pöydältä. Illallisen jäänteet putosivat suoraan etenevän massan reunalle. Kun harmaa massa saavutti tähteet, se valui niiden päälle, peitti ne kokonaan ja kiemursi niiden yllä kasvavana kasana.

»Mitä tuo oikein on?» Thalia kysyi.

»En tiedä», Kimo sanoi. »En ole ikinä...»

Hänen ei tarvinnut sanoa lausetta loppuun. Kukaan heistä ei ollut ikinä nähnyt mitään vastaavaa. Paitsi...

Kimon silmät kapenivat. Kummallinen aine virtasi kuin neste, mutta sen koostumus oli oudon rakeinen. Se näytti pikemminkin itsensä yli liukuvalta metallijauheelta, kuin tuulen liikuttaman hienon hiekan laineilta.

»Tuon minä näin vedessä», hän sanoi perääntyessään. »Sainoin, että siellä oli jotain.»

»Mitä se oikein tekee?«

Kaikki olivat nousseet ja lähteneet perääntymään.

»Näyttää siltä, että se syö kalat«, Halverson sanoi.

Kimo tuijotti pelon ja ihmetyksen vallassa. Hän vilkaisi avoimesta ovesta. Takakansi oli aineen peitossa.

Hän katseli ympärilleen ulospääsyä etsien. Edessä olivat vain portaat alas katamaraanin hytteihin, jonne jäisi loukkuun. Jos menisi perään, joutuisi astumaan kummalliseen aineeseen.

»Tulkaa«, hän sanoi ja kiipesi pöydälle. »Mitä tuo aine sitten onkaan, niin veikkaan, ettemme halua koskea siihen.«

Thalian kiivetessä Kimon viereen hän kurottautui avaamaan kattoikkunan. Hän tuki Thaliaa, ja tämä veti itsensä ikkunasta hytin katolle.

Halverson ryhtyi kiipeämään pöydälle, mutta liukastui. Jalka lävähti metallipölyyn ja roiskutti sitä kuin lätäkön vettä. Roiskeita lensi hänen pohkeelleen.

Halverson ähkäisi kuin olisi saanut piston. Hän kumartui pyyhkimään jalkaansa, mutta aine tarttui hänen käteensä.

Hän ravisteli kättä nopeasti ja pyyhki sen sitten sortseihinsa.

»Se polttaa ihoa«, hän sanoi. Tuska näkyi hänen kasvoillaan.

»Tule jo, Perry«, Kimo huusi.

Halverson kiipesi pöydälle pieniä jäämiä hopeista ainetta edelleen kädessään ja jalassaan, ja pöytä romahti miesten alta.

Kimo tarrasi kattoikkunan reunaan ja piti kiinni, mutta Halverson kaatui. Hän putosi selälleen ja löi päänsä. Törmäys näytti lamaanuttavan hänet hetkeksi. Hän ähkäisi, kierähti ympäri ja laski kädet lattiaan työntääkseen itsensä ylös.

Harmaa aine vyöryi hänen päälleen, peitti kämmenet, käsivartret ja selän. Hän onnistui nousemaan ja tukemaan itsensä seinää vasten, mutta ainetta joutui hänen kasvoilleen. Hän haroi naamaansa aivan kuin mehiläisparvi olisi kuhissut ympärillä. Silmät olivat tiukasti kiinni, mutta merkilliset hituset tunkivat väkisin silmäluomien alle ja virtasivat sieraimiin ja korviin.

Halverson astui pois seinän luota ja putosi polvilleen. Hän alkoi kaivella korviaan ja huutaa. Kihisevä aine norui huulten lomasta ja virtasi hänen kurkkuunsa muuttaen huudot tukehtuvan miehen korinaksi. Hän kaatui eteenpäin. Hitusten leviävä massa alkoi peittää häntä ikään kuin muurahaislauma olisi ahminut häntä viidakossa.

»Kimo!» Thalia huusi.

Thalian ääni herätti Kimon transsista. Hän kiskoi itsensä ylös ja kömpi aukosta katolle. Hän sulki luukun ja lukitsi sen kunnolla. Korkealla mastossa olevien lamppujen valossa hän näki harmaan massan levinneen koko kannelle, sekä keulaan että perään. Se oli myös ryömimässä ylös hytin seinää.

Siellä täällä se näytti ryömivän esineiden päälle samalla tavalla kuin se oli tehnyt pudonneille illallisen tähteille ja Halversonille.

»Se on tulossa tänne», Thalia huusi.

»Älä koske siihen!»

Kimon puolella hyökkäävä massa oli edennyt hitaammin. Kimo kurottautui eteenpäin ja yritti saada käsiinsä mitä tahansa, josta voisi olla apua. Hän sai kiinni kannen vesiletkusta, käänsi sen päälle ja suihkutti kovalla paineella vettä harmaata massaa kohti.

Vesisuihku pyyhkäisi hituset taaksepäin ja pesi ne hytin seiniltä kuin mudan.

»Tälle puolelle!»

Hän astui Thalian viereen ja suihkutti vettä mönjän päälle.

»Mene taakseni!» hän huusi ja suuntasi suihkun uudelleen.

Paineella suihkuava vesi auttoi, mutta taistelua ei voinut voittaa. Massa oli saartanut heidät ja se lähestyi joka suunnasta. Vaikka Kimo kuinka yrittäisi, hän ei pysyisi sen tahdissa.

»Meidän täytyy hypätä», Thalia huusi.

Kimo katsoi mereen. Aine ulottui aluksesta mereen, mistä se oli tullutkin.

»Ei kannata», hän sanoi.

Hän katseli kannelle etsien epätoivoissaan jotain, mistä olisi apua. Perän lähellä oli kaksi kahdenkymmenen litran bensa-kanisteria. Hän suuntasi letkun ja liikkutti sitä edestakaisin lakais-ten täydellä paineella polun aineen läpi.

Hän pudotti letkun, juoksi eteenpäin ja loikkasi. Hän laskeutui märälle kannelle, liukui sen poikki ja törmäsi peräpeiliin.

Pistelevä tunne käsissä ja jaloissa – kuin paljaalle iholle olisi kaadettu puhdistusalkoholia – kertoi, että ainetta oli tarttunut häneen. Kivusta piittaamatta hän tarrasi ensimmäiseen kanisteriin ja ryhtyi kaatamaan polttoainetta kannelle.

Harmaa aine vetäytyi polttoainevirran tieltä ja perääntyi, mutta haki uutta reittiä eteenpäin.

Hytin katolla Thalia käytti letkua ja suihkutti vettä ympärilleen alati pienenevässä ympyrässä. Yhtäkkiä hän huudahti ja pudotti letkun aivan kuin jokin olisi pistänyt häntä. Hän kääntyi ja lähti kiipeämään mastoon, mutta Kimo näki, että aine kiipesi jo hänen jalkojaan pitkin.

Hän huusi ja putosi. »Kimo!« hän huusi. »Auta. Auta –»

Kimo kaatoi lopun bensa kannelle ja tempaisi käteensä seuraavan kanisterin. Se oli kevyt ja melkein tyhjä. Pelko leikkasi Kimon sydäntä kuin keihäs.

Paikasta, johon Thalia oli pudonnut, kuului enää korinaa ja kamppailun ääniä. Kimo näki vain käden, joka kouristeli ulos hiukkasmassasta. Hänen edessään sama massa haki yhä tietä hänen jalkojensa luo.

Hän katseli taas vedenpintaa. Niin pitkälle kuin valo kantoi, massa kiilteli sen pinnalla kuin sula metalli. Kimo hyväksyi karmean totuuden. Pakotietä ei ollut.

Hän ei halunnut kuolla niin kuin Thalia ja Halverson, joten hän teki tuskallisen päätöksen.

Hän kaatoi lopun bensa kannelle, pakotti aineen taas perääntymään, otti esiin sytyttimen ja laskeutui toisen polven varaan.

Hän piteli sytytintä bensan peittämällä kannella, terästäytyi toimimaan ja pyöräytti rullaa.

Kivi iski kipinöitä, ja höyry syttyi. Leimahdus lähti vyörymään katamaraanin perästä. Liekit kiitivät lähestyvän massan läpi hyttiin saakka ja syöksyivät sitten takaisin Kimoa kohti, kieppuivat hänen ympärillään ja sytyttivät hänet tuleen.

Tuska oli liian hirveä kestettäväksi edes sen muutaman sekunnin ajan, joka hänellä vielä oli elettävänä. Tuli nieli Kimo A'konan, keuhkot paloivat, eikä hän kyennyt enää huutamaan, kun hän horjui takaperin ja putosi odottavan meren syliin.

NUMA-SANKARIT ENTISTÄ VAARALLISEMMILLA VESILLÄ

NUMA-tutkimuslaitoksen alus on ottamassa näytteitä Intian valtamerestä, kun aalloilla näkyy öljyläikkä. Musta aine ei kuitenkaan ole öljyä. Pian laivan miehistö on kuollut ja laiva tulessa.

Kurt Austin ja Joe Zavala rientävät tutkimaan aluksen tuhoa ja pääsevät kaikkien aikojen karmeimman ja uskaliaimman salajuonen jäljille. Maanalaisessa tehtaassa Jemenin aavikolla on kehitetty inha keino säädellä maapallon säätilaa ja saada koko maailma polvilleen. Toisille hanke tietää valtavia rikkauksia, mutta miljoonille ihmisille se tuo kuoleman – ja pian, ellei mestaririkollista saada ripeästi rautoihin.

Austin ja Zavala tarttuvat toimeen. Ja Cusslerin sankarit säilyttävät tyyhinsä, olivatpa kantapaikassaan Citronellessa tai Niilin pohjassa.

”Cussler juonii yhä huipputasolla” – Publishers Weekly

#kirja WWW.KIRJA.FI	 9 789510 408919	
	84.2	